

„El szabad-e a férjnek bocsátania a feleségét?” Mk 10,2

Látom magam körül, barátaimon, ismerőseimen, hogy nem tudnak mit kezdeni a házasság gondolatával. Éppen az esküvőnkre készülünk, így a közelmúlt dilemmáit szeretnénk összegezni, kiegészítve néhány személyes gondolattal.

A férfi szerep jegyében megjelent a félelem, nekem kell majd eltartanom jövődöbeli családomat, tehát pénzt kell keresnem. Munkahelyemen biztosra kell mennem, nem szabad hibáznom, hogy esetleg elbocsássanak.

„Nem szabad félni, a Jóisten megadja, amire szükségem van!” – ezt gondolom most.

A másik dilemma a halogatás kérdése volt. Miért most? Miért nem egy évvel később? Addigra már letisztulnak az életkörülmények, véget érnek a tanulmányok. Rájöttem, akkor sem lesz több időm, energiám... Ráadásul az igazi büszkeség az lenne, ha az esküvővel járó kiadásokat már saját zsebből tudnám fedezni, ez csak több év múlva lesz lehetséges. (Persze nem kell nagy lagzi mindenáron...) A dilemmát végül felváltotta a céltudatosság, a női magabiztosság legyőzte a férfiúi kételkedést.

Tehát megtörtént az eskütétel... És utána? A külvilág, mondhatni, a mózesi törvények alapján működik. Legalábbis sokkal inkább az alapján, mint a krisztusi alapelvek szerint. Ha a kapcsolat bármi okból nem működik, lehetőség van azt szeméttbe dobni. Nagyon sokan válnak el. Még nem volt részem házasságban élni, de sok házasságot láttam, sokról hallottam. A kompromisszumkészség és az együtt eltöltött idő nélkülözhetetlen.

A család a társadalom alapegysége, hiszen az ember önmagában nem reprodukív. Ha a családok szétszakadnak (vagy létre sem jönnek), egyre távolabb kerülünk az emberi társadalom fogalmától.

Varga Bence és Kozma Enikő, Kisközi, Székesfehérvár